

lige Overbevisning af en saadan Beskaffenhed, at den baade kommunalt set, sagligt og politisk set med Hensyn til den rolige Udvikling i Fremtiden vil være til Gavn for vort Land og vort Folk. Det ærede Medlem var samtidig inde paa, at det, der her foreligger til Forhandling, indeholdt et Tilbageskridt i to Retninger. Dette med de to Aars Ophold var et Tilbageskridt, men det var jeg for Resten inde paa i Gaar, og det er egentlig overflødig at gentage det her. Jeg skal kun sige, at det er dog et Fremskridt, ogsaa fra det ærede Medlems Standpunkt, naar man nu gaar ned med Indtægtsgrænsen fra 1,000 til 800 Kr.; derved kommer der en hel Del flere Vælgere med i København. Paa den anden Side kan det jo fra det ærede Medlems Standpunkt betragtes som et Tilbageskridt, naar man ikke i Fremtiden saaledes som nu kan stemme, naar man blot har haft Ophold her i København, f. Eks. i de 3 Maaneder, Januar, Februar og Marts, og har været sat i Skat paa Skattelisten uden at have svaret Skat. Det ærede Medlem kan jo kalde det et Tilbageskridt; jeg betragter det nu som et stort Fremskridt, som en billig Fordring. For at kunne stemme angaaende en Kommunes Ve og Vel, udøve sin Indflydelse der maa man ogsaa i nogen Maade, som jeg sagde i Gaar, have Interesse i denne Kommunes Ve og Vel og Styrelse og i nogen Maade være knyttet til Kommunen.

Jeg maatte maaske ved samme Lejlighed gøre nogle Bemærkninger overfor det ærede 8nde kongevalgte Medlem (Estrup). Jeg ved ikke, om det ærede Medlem er til Stede, men det høje Ting har jo hørt hans Bemærkninger, og mine Bemærkninger have ikke alene Ærinde til det ærede Medlem, men til hele det høje Ting. Han rettede det Spørgsmaal til det ærede 2det Medlem for 10ende Kreds (Frijs), om det sidste Valg kunde betragtes som Vælgernes Svar med Hensyn til denne Sag. Jeg vil i den Anledning sige to Ting. En Regering kan spørge om, hvad den vil — og det ærede Medlem, som kom med denne Henvendelse, har selv som Konseilspræsident været med til at opløse Folketinget flere Gange i Anledning af forskellige Spørgsmaal —, den vil stadig faa et Svar paa: for eller imod den almindelige Valgret. Alle Folketingsvalg gaa i deres inderste Kærne ud paa dette at give Svar paa dette Spørgsmaal: for eller imod den almindelige Valgret. Det samme var selvfølgelig ogsaa Tilfældet med de sidste Folketingsvalg, men ved

disse have Vælgernes i endnu stærkere Grad svaret udtrykkelig og bestemt med Hensyn til den foreliggende Sag. Der var ganske sikkert ikke en eneste Valgtribune i det ganske Land, hvor ikke Spørgsmaalet om den kommunale Valgret havde en fremtrædende Plads i Ordskiftet. Der var ganske sikkert ikke et eneste Vælgermøde forud for Valget, uden at dette Spørgsmaal var Kærnen i Diskussionen. Det er derfor sikkert og vist, at Vælgernes Svar ved sidste Folketingsvalg fuldt ud var et klart Svar paa den Sag, vi behandle. Jeg kunde gaa videre og sige, at ikke blot med Hensyn til selve Sagen, men med Hensyn til den Afgørelse, vi her bringe i Forslag, er det sikkert, i alt Fald efter min Overbevisning, at den sidste Sommers Møder og Suppleringsvalg bære Vidnesbyrd om, at Vælgernes ikke blot kræve denne Sag afgjort, men ogsaa om, at de kræve den afgjort i Retning af det, de frikonservative og Reformpartiet forhandlede om i Vinter, en Afgørelse paa en lignende Grund. Jeg skulde tro, at Sommerens Møder baade have styrket Regeringen og Regeringspartiet i deres Standpunkt paa denne Grund. Saa rettede det ærede Medlem et Spørgsmaal ogsaa til mig, nemlig til Forslagsstillerne, om, hvad Mening var med en Udtalelse som denne, at dersom vi fik denne Sag løst, vilde vi derved berede Jordbunden for andre Sager. Det ærede Medlem spurgte, hvad man sigtede til hermed. Han mente, at det ikke var værd at komme med saadanne Udtalelser, man skulde hellere spare saadanne Hentydninger osv. Det ærede Medlem fik i Gaar et klart Svar fra det ærede 2det Medlem for 10ende Kreds (Frijs), og jeg skal slutte mig til dette ærede Medlems Svar. Hvis man spørger, om denne Udtalelse skulde betyde, at hvis det nu lykkes os at løse Valgrets-spørgsmaalet, var dermed sammenkædet andre Sagers Løsning, at der var forhandlet om saadanne Sager osv., saa svarer jeg, som der blev svaret i Gaar, aldeles bestemt Nej. Der er under vore Forhandlinger ikke talt et Ord om Løsningen af de andre store Sager, der staa paa Dagsordenen, hverken om Toldloven, om Retsreformen, om Forsvarssagen eller de andre Ting, der ligge for. Udtalelsen sigter ikke i fjerneste Maade til noget saadant. Men spørger man mig, om den ikke tager Sigte paa fremtidige Opgaver, saa svarer jeg lige saa bestemt og absolut: Jo. Thi det er aldeles givet, at dersom denne Sag ikke løses, saa — ja, jeg vil ikke spaa og heller